

Владимир Колев

Левита меланхолия

В понеделник мистър Алистър се чувстваше наистина великолепно: добре отпочинал и бодър. Кристина се оказа способна млада дама, която знае как се угажда на мъжки капризи. Трите дни, прекарани в ранчото „Блу стар“ имаше с какво да бъдат запомнени.

Секретарката Джесика влезе в кабинета му секунда след позвъняването.

– И така, какво предлага тази сутрин светът на своя любимец „Блу ойл“? – в добро разположение на духа я попита босът.

– Среци. Първата е от 10 и 15 с мистър Деконе от „Интер ойл“. Ето Ви графика оттам-нататък. А... Един млад служител от маркетинговия отдел моли за пет минути внимание. Джон..., момент, Джон Уитли.

Мистър Алистър се замисли. Не е препоръчително да молиш за кралско внимание. Имаш ли да кажеш нещо, трябва да го докладваш на прекия си шеф, той пък на своя и така, докато се стигне до върха на пирамидата. Прескочиш ли началника си, просто рискуваш. Ако не заинтригуваш Боса, ще имаш неприятности с прекия си шеф. Служебна логика. Да видим за какво е рискът...

– Предупреди го, пет минути и нито секунда повече! – днес денят започваше добре и мистър Алистър бе добре настроен към младата папlach.

– ... Става дума за петрол, мистър Алистър – започна младокът.

– В „Блу ойл“ това е любимата тема. По-точно? – мистър Алистър прояви интерес, но умерен.

– По-точно, петрол на самотен остров – поясни младокът и млъкна.

„Мери си думите, не се пали, това е добре“ – прецени мистър Алистър. – От книжките на Жул Верн ли е сюжетът, синко?

– Видях петната с очите си. Усетих характерната миризма на блато, под което избива течността...

– И къде е този рай?

– Мистър Алистър, нали разбирате, че това не е тема за пет минути и нито секунда повече? Преди да ви отговоря къде, не е ли по-добре за помислим за някои количествени параметри – какво ще получа за информацията си? В смисъл, като долари, които да бъдат трансформирани в акции на „Блу ойл“, като позиция в структурата и т.н.

„Не е загубен хлапакът. Дързък е. Знае да се пазари и това е добре – продължи да го оценява мистър Алистър. – Ако беше поискал пари, да се усъмниш, че ти подлага динена кора. Вероятно е осмислял варианта да тръгне сам, но е съобразил, че няма да му стигне барута. Затова иска да се намести по-удобно на масата на «Блу ойл». Какво пък – умно...“ –

разсъди босът. – Добре, синко. На първо време няма да си задаваме географски въпроси, но трябва да ме убедиш, че говорим сериозно. Та, как започна тази приказка?

– Инцидентно запознанство с перко, съсед по седалка в самолета. Откриха се общи интереси. Перкото бе нещо като Робинзон на самотен остров. И макар да си вярва, че самотията е благодат, ме покани на гости. Честно казано, не бях очарован, но след като обеща да ми подсигури и хидроплана – три часа полет в едната посока – съгласих се. Преди четири дни се прибрах с впечатления, които трябваше да бъдат подредени. И след като си направих някои изводи, помолих за аудиенция.

– И как никой досега не е видял тази благодат Божия? – разсеяно подпита мистър Алистър.

– Робинзон е див. Не допуска никого на острова. Аз бях първият. След като уточним условията и подпишем съответните документи, компанията може да си избере доверен експерт. Доквалифицирам го за месец и като любител-ботаник и отиваме на гости на Робинзон, за да се запознае с естествената област на разпространение на „левита меланхолия“.

– Каква е пък тази „левита...“?

– Вид папрат. Общата ни тема за разговор с Робинзон. На аматьорско ниво имам нелоши познания по ботаника. Когато ме заговори в самолета, му показах, че познавам нещо. После проявих необходимото любопитство, и с това му станах симпатичен. Човекът придобил няколко милиона от самотна леля, която се преселила в отвъдния свят. Има интерес към папратите и съвсем случайно разбрал за някакъв уникален вид, който расте на забутан остров. Отишъл, видял и си купил острова. Смята да защити докторат по темата. Между другото, тази „левита меланхолия“ може ли да се окаже препъни-камък? Екологията в съчетание с еколозите...

Мистър Алистър махна пренебрежително с ръка, все едно, че гони муха. Екологията да си гледа работата...

Досегашният дребен специалист от маркетинговия отдел Джон Уитли се оказа младок, с който може да се говори. Е, дърпаше малко повече чергата към себе си, но това бе нормално. Стигна се до споразумение. После, както обеща, заведе инженер Бил Фергюсън на острова. Стояха там две седмици, говориха си с Робинзон за уникалната „левита меланхолия“. В нейна чест се оформи триумвират сподвижници, верни до гроб на „левита“... Така се и нарекоха – левити меланхолити.

Когато се прибраха, очите на Били Фергюсън блестяха. Макар, че

се изрази в своя си, скептичен стил: „Не бих гарантирал на сто процента, но е почти сигурно, че...“

Робинзон носеше прозаичното име Джак Митчел. Островът се окажа островче – има-няма десетина квадратни километра. Наричаше се Хепи Бонго, беше обраснало с „левита меланхолия“, много скъпоценен треволяк, пардон – папрат. И вероятно служеше за тапа на подземно езеро, пълно с петрол. Намираше се най-близко до новозеландската островна група Чатем. Най-близко, но не чак толкова близко, което беше добре...

От „Блу ойл“ започнаха работа по проекта много дискретно. Лошо беше, че няма как да направят и най-елементарни сондажи, но повярваха на скептичния оптимизъм на Били Фергюсън като на експертиза.

А проблемите не закъсняха.

Робинзон, пардон Джак, се оказа чвор. Направиха грешка поради липса на информация и му изсипаха одарената млада дама Кристина. Босът се лиши от нея в името на голямата цел. Тя попадна на острова след отказ на двигателя на хидроплан, прелитащ наблизко. Нищо не се получи. Оказа се, че Джаки не се интересува от жени. Всяко зло за добро. На острова, след неприятности с яхтата си, попадна, пак така случайно, Томи Делон. Джаки го прие за другарче, но не даде и дума да се издума за продажба на острова. Томи имаше изваяна мускулатура, но дипломатията явно не беше силната му страна. После имаше идея атлетът да извие пилешката шия на Джаки, но се наложи да се откажат. Отказът беше резултат не на излишна филантропия. Отказаха се защото...

Неизвестно как и ония тарикати от „Интер ойл“, бандата на Деконе, също бяха успели да надушат какво има на Хепи Бонго. Те пък изпратиха на Джаки автентичен доктор по ботаника и той влезе в конкурентна борба с Томи Делон. И беше на път да я спечели...

Тази некоректност изнерви мистър Алистъър. Знае се, че почукването по кокалчетата е в природата на бизнеса, но все пак би трябвало да се съблюдава някаква почтеност. А тия от „Интер ойл“ бяха на път да надкакат със силната си карта – доктора по ботаника.

Доиде моментът и чворът Джаки Митчел започна да се досеща, че каквото и да прави, на идилията с Хепи Бонго ѝ се вижда краят. Разбра и защо го затискат от две страни. Вероятно се консултира с хора, които разбират от петрол. И поиска петстотин милиона.

Не, че нямаше основание, но хлъцнаха и от „Блу ойл“, и от „Интер ойл“. Тоя дървеняк уж изглеждаше такъв един, завечан Робинзон, а виж колко бил лаком.

След като огледаха фактите отвсякъде, работният вариант изплува от само-себе си. Разбра се, че няма разминаване и направиха сливане. Защото съществуваше вариантът още някой да си напъха носа и да задейства системата „двама се карат, а третият печели“. Новата компания „Блу интер ойл“ натисна Джаки Митчел и върза пазарлъка на двеста и петдесет милиона. Тъй като си имаха работа с гламав инат, за негово успокоение вписаха и клауза за „... пълен комплекс от екологични мерки, които гарантират запазването на «левита меланхолия»“. Никой от „Блу интер ойл“ не повярва на това благопожеланието от общ характер, но гламавият Джаки счете, че е постигнал своето. Даже получи уверение, че може да си живее при любимата зеленина колкото си иска. И живя – чак до стъпването на първата група специалисти на острова. Когато те дойдоха, го изхвърлиха като мръсно коте, пардон, натовариха го на обратния рейс на кораба. Някой да не е чувал за свещения характер на частната собственост? ...

Три дни преди това историческо стъпване се случи лека неприятност. При горски пожар загинаха младият нахал Джон Уитли и златният спец Били Фергюсън. Не успяха да открият никакви тленни останки от тях.

... Нито от акциите на Джон. Впоследствие се разбра, че се е разделил с тях постепенно, с добра печалба.

Въпреки, че надупчиха острова на решето, от „Блу интер ойл“ не успяха да намерят даже един варел петрол. Но намериха много варели. Празни. От петрол. Варелите бяха добре замаскирани с пластове сено от скъпоценната папрат „левита меланхолия“.

Последното, което преля чашата: Оказа се, че въпросната папрат не била от уникалния сорт „левита меланхолия“, а най-обикновена папрат.

Просто защото няма папрат „левита меланхолия“...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Ще повярвате ли, че тази история се роди докато разглеждах великолепни снимки на различни папрати в „National geographic“? Жена ми влезе в стаята и ме попита откъде е това петно върху коляното на панталона ми.

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11901>]